

דרך הדי"ק

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א
 כי תצא | גיליון 94 | י"א אלול התשפ"ד

האדם צריך לעשות צעד ראשון להתקרב לקב"ה ורק אז הקב"ה יקרב אותו

נמצאים בחודש אלול חודש הרחמים והסליחות והאדם צריך לדעת שהוא צריך ראשון להתקרב לקב"ה. מי שחושב שלבד תבוא לו רוח השם ולבד הוא יהיה צדיק וחסיד ופתיאום הקב"ה יבוא אליו ויתן לו סיעתא דשמיא זה לא כך, אומר המדרש (שהש"ר ה, ב) פתחו לי פתח אחד נשל תשובה כחדה נשל מחס, ואני פותח לכם פתחים נשיתיו עגלות וקרנאות נכנסות בו האדם צריך להתחיל להתקרב לקב"ה, כמו גם ראשי תיבות של אלול "אני לידודי וידודי ליי" (שה"ש ו, ג) קודם כל אני לדודי שהאדם יתקרב, אחרי שהוא מתקרב לדודי לי שהקב"ה יתקרב אליו.

וכן ידוע מה שהגמרא מספרת (סנהדרין קב.) על ירבעם בן נבט שהיה אחד המלכים הגדולים שחטא והחטיא את כל עם ישראל והקב"ה אמר לו חזור בך ואני ואתה ובן ישי נטייל בגן עדן, אמר לו מי בראש? בן ישי בראש, אי הכי לא בעינא. ירבעם בן נבט היה רשע גדול אבל עם נשמה גבוהה ביותר, עד שחז"ל אומרים שכל חכמי דורו היו בפניו כעשבי השדה והקב"ה אומר לי רבעם שיחזור בתשובה, אבל ירבעם אמר לקב"ה שקשה לו ראשון להתחיל ואמר לקב"ה שיקרב אותו ראשון ולא שהוא יצטרך להתקרב ראשון, אבל הקב"ה אמר לו לא.

שאל ירבעם בן נבט את הקב"ה מתי שדוד המלך חזר בתשובה, האם הוא חזר ראשון או שאתה הקב"ה קירבת אותו? אמר לו הקב"ה בן ישי בראש, דוד המלך הוא הראשון שחזר בתשובה ואז הוא קיבל ממני סיעתא דשמיא, אמר ירבעם בן נבט אם הוא בראש אני לא יכול להיות ראשון להתקרב בתשובה.

לפעמים אדם רוצה לחזור בתשובה, אבל הוא אומר קודם שהקב"ה יתן לי סיעתא דשמיא ואח"כ אני אחזור בתשובה, אבל אדם צריך לדעת שאם הוא לא פותח את הפתח, אם אין אני לדודי שהאדם מתחיל, אין דודי לי שהקב"ה נותן לו. הקב"ה מחכה שהאדם יהיה הראשון ואחרי שהוא הראשון, אז הקב"ה נותן לו את הסיעתא דשמיא.

מי שחושב שהקב"ה יתן לו הצלחה בלי שהוא יתחיל, הקב"ה לא יתן לו. האדם צריך הוא להתחיל ואז הקב"ה יתן לו את הסיעתא דשמיא. אז בחודש אלול מי שמחכה שהקב"ה ישפיע עליו שפע ממרום ויתן לו, שידע שאם הוא לא יתחיל, הקב"ה לא יתחיל. אם האדם לא פותח את הפתח הראשון, הקב"ה לא יתן לאדם את הסיעתא דשמיא.

סרקו את הברקוד החדש
 והצטרפו לקבוצה של כבוד
 האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף
 פינטו שליט"א

אנחנו רואים בחיים אנשים שחיים שלמים שופטים את כולם, מאשימים את כולם, מסתכלים את הרע של כולם, אבל דבר אחד הם לא עושים, לא מסתכלים על עצמם. וכך כמה שהימים עוברים, תמיד אדם קרוב אצל עצמו (סנהדרין ט:) ואדם רואה רק את הטוב שלו ואת הרע של אחרים, ולא מסתכל באמת על מה שקורה אצל עצמו. וזה שאדם לא מסתכל מה קורה אצל עצמו, זה ההרס והניק והדבר החמור ביותר שיש בחיים של האדם.

אדם צריך להשתדל בכל כוחו, קודם כל לראות ולהסתכל מה קורה אצל עצמו, אם לא תסתכל מה קורה אצל עצמך, איך תדע לתקן את עצמך? איך תדע במה אתה טועה? איך תדע במה אתה לא בסדר? ואיך תדע איך לסדר משהו שלא טוב אצלך?

וככה הגמרא אומרת (סוכה נג.) הלל הזקן היה אומר אם אני כאן הכל כאן, מה הפירוש? אם אני כאן, אם אני רואה מה אני עושה, אם אני רואה מה קורה אצלי, אם אני יודע מה לתקן אצל עצמי, אז הכל כאן, אז אני יכול לתקן את הכל.

"וענשו אתו מאה כסף ונתנו לאבי הנערה כי הוציא שם רע"
התיקון לאדם שהוציא שם רע על התורה

אולי אפשר לבאר ולומר יסוד גדול בפרשת השבוע, אנחנו רואים אדם שהתחתן עם אשה והוציא שם רע על אשתו, התורה הקדושה אומרת "וענשו אתו מאה כסף ונתנו לאבי הנערה כי הוציא שם רע על בתולת ישראל וְלוֹ תְהִיָּה לְאִשָּׁה לֹא יוּכַל לְשַׁלְּחָהּ כָּל יְמֵיוֹ" אותו אדם צריך לתת מאה כסף לאבא של אשתו והוא צריך לחיות עם אשתו עד עולם.

אומרים רבותינו הקדושים האשה זו התורה הקדושה, כמו שנאמר (דברים לג, ד) "תורה צוה לנו משה מורה לנו קהלת יעקב" ואומרים חז"ל על זה (פסחים מט:): אל תקרי מורשה אלא מאורסה. אבי האשה זה הקב"ה שברא ויצר את התורה הקדושה.

על פי זה אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, אדם שהיה לומד תורה או עוזר ותומך בתורה, ופתאום הוא מוציא שם רע על התורה ואומר אין לי פרנסה, הייתי עם התורה ולמדתי תורה, עזרתי בכסף לתורה ולישיבה ופתאום אין לי פרנסה ואין לי הצלחה, הוא מוציא שם רע על התורה שכביכול בגלל שעזר לתורה אין לו פרנסה ואין לו הצלחה, אז כביכול העונש של אותו אדם לעולם ועד שצריך ללמוד את התורה הקדושה ואסור לו לפרוש מהתורה הקדושה וגם עליו לתת מאה כסף לאבא של האשה שהוא הקב"ה, שהן אומרים רבותינו הקדושים מאה ברכות שתיקן דוד המלך שיקפיד כל יום.

אם כך, אדם שהיה לו קשר עם התורה, לומד בקביעות או היה אברך, תומך בתורה או עוזר לתורה ופתאום יש לו קושי בפרנסה והוא הולך ומאשים את התורה שכביכול בגללה יש לו קושי בפרנסה, התקנה שלו אם הוא רוצה לעשות תשובה להקפיד במאה ברכות בכל יום שהן המאה כסף שצריך לתת לאבי הנערה ולהיות דבק כל חייו בתורה הקדושה שזה התיקון שלו.

לכן גם אנחנו צריכים אם הייתה לנו תרעומת ח"ו על התורה הקדושה או על דבר של קדושה, להקפיד במאה ברכות ולנצח נצחים בכל כוחנו להיות משועבדים לתורה הקדושה.

"כי תצא למלחמה על איביך ונתנו ה' אלהיך בידך ושבת שביו"
ברגע שהאדם קיבל עליו עול תורה כבר התחיל לנצח את היצר הרע

חשבנו לומר בפרשת השבוע, התורה הקדושה אומרת לנו "כי תצא למלחמה על איביך ונתנו ה' אלהיך בידך ושבת שביו" אומרים רבותינו הקדושים רק תתחזק ותצא למלחמה, התורה לא אומרת איך תנצח אבל רק תצא למלחמה וכבר תהיה לך סיעתא דשמיא איך לנצח. במלחמה רגילה אנשים הולכים ונלחמים, פעמים מנצחים ופעמים מפסידים אבל פה התורה

אומרת "כי תצא למלחמה" האדם רק יאסוף את עצמו לצאת למלחמה וכבר ינצח.

כך גם במלחמת היצר, הנצחון של האדם מתחיל כבר מתי שהוא יוצא למלחמה עם היצר הרע. במלחמה רגילה נלחמים לפעמים שנה לפעמים שנתיים ולפעמים חודש, לפעמים מנצחים ולפעמים מפסידים. אבל פה התורה הקדושה אומרת ברגע שהאדם החליט לצאת למלחמה, פה כבר הנצחון שלו.

הזהר הקדוש בפרשת השבוע אומר רבי שמעון פתח... כי תצא למלחמה על איביך דא איהו יצר הרע, דאנן צריכינן למיפק לקבליה במלין דאורייתא, ולקטרגא ליה, וכדין יתמסר בידי דבר נש. מדובר לא במלחמה רגילה של יהודי אלא במלחמה של יהודי נגד יצר הרע ואומר רבי שמעון בר יוחאי שלמלחמה הזו יוצאים על ידי התורה הקדושה. את היצר הרע מנצחים רק על ידי התורה הקדושה, בלי התורה אי אפשר לנצח את היצר הרע.

כל אדם שחושב שאת היצר הרע אפשר לנצח על ידי כל מיני דרכים או אדם שחושב שעם השכל יגיע להבנה ולהשגה ואיתה יוכל לנצח את היצר הרע, טועה טעות חמורה, את היצר הרע מנצחים רק על ידי התורה הקדושה כשהאדם יושב ולומד תורה. לא משנה מה לומד, הלכה גמרא או משנה, ברגע שהאדם החליט לצאת למלחמה ולקבל עליו עול תורה ועבודת השם לשבת ולעמול בתורה, יש לו כוח כבר לנצח את היצר הרע.

שאלה:

כבוד הרב במצב שהעולם ובפרט בארץ ישראל נמצא, האם מותר להתפלל גם על ישועה פרטית של בן אדם?

תשובה:

ודאי, אדם יתפלל על הכלל ועל הפרט, יתפלל על הכלל ובתוך הכלל יכניס גם את עצמו. יתפלל על הכלל על פרנסה ויגיד, בתוכם גם אני. יתפלל על הכלל לרפואה ויגיד, בתוכם גם אני.
זה אחד היסודות של תפילה להתפלל על הכלל ומתי שמתפלל על הכלל יכניס גם את עצמו.

"וּרְגַמְהוּ כָּל אִנְשֵׁי עִירוֹ בְּאֲבָנִים וּמֵת וּבְעֶרְתָּ הָרַע מִקֶּרְבְּךָ וְכָל יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּ וַיֵּרְאוּ"
גם על הדרך לעבירה צריך לעשות תשובה

צֶדֶק תִּדְרֹךְ" שגם המעשה יהיה צדק וגם הדרך אליו תהיה בצדק, יש אנשים שעושים רע ואחר כך עושים צדק אבל גם הדרך צריכה להיות בצדק ולא עקומה כדי להגיע לצדק.

האדם צריך לעשות תשובה גם על הדרך שהלך בה וקירר אנשים, השרה אורה של ריפיון וחורבן וגם על העבירה עצמה. לכן בימים האלה שהם זמן תשובה, יעשה האדם תשובה גם על העבירה וגם על הדרך עד שעשה את העבירה.

הזמן הזה של חודש אלול הוא זמן של חשבון נפש שעושים תשובה על עבירות שפשענו ועווינו, צריך לעשות תשובה על עוד דבר חשוב ביותר והוא הדרך לעשות את העבירה, הדרך עד שהאדם עשה את העבירה. מתי שאדם עושה תשובה על העבירה, הקב"ה סולח לו על העבירה אבל יש גם מסלול של הידרדרות שהאדם הלך בו עד שעשה את העבירה ועל המסלול הזה גם צריך לעשות תשובה לא רק על העבירה עצמה, כי הרבה פעמים המסלול של ההידרדרות והדרך עד העבירה היא יותר קשה מהעבירה עצמה.

ואולי אפשר לבאר על פי מעשה שמובא על רבנו החוזה מלובלין, שאחד התלמידים שלו קלקל את דרכיו ועשה דברים לא טובים. החוזה מלובלין יצא נגדו בכל הכוח ורדף אותו, הלך לכל החסידים ואמר להם שלא ידברו איתו ומי שיסביר איתו הוא יכעס עליו, כך החוזה מלובלין רדף אותו ודיפה קשה ביותר.

באחד הימים בא גוי חשוב לחוזה מלובלין והחוזה כיבד אותו כבוד גדול, אחרי שהגוי יצא מביתו של החוזה מלובלין, נשמע בכל העיר שהיה גוי שביקר אצל החוזה וזכה לכבוד מלכים. אותו תלמיד רשע שקלקל את דרכיו הלך ואמר לכולם שהוא יהודי והחוזה רודף אותו ודיפה כ"כ קשה ואומר לכולם לא לדבר איתו, איך זה שאת הגוי הזה החוזה מלובלין מקרב ומכבד אותו כ"כ?

שמע את זה החוזה ואמר לתלמידים שלו, ההבדל בין הגוי שקירבתי לתלמיד שסרר ואני רודף אותו, התורה בפרשת כי תצא מספרת על בן סורר ומורה שהורגים אותו בסקילה והגמרא אומרת (סנהדרין ז.) שסקילה היא המיתה הקשה ביותר. אדם שרצח הורגים אותו בסיף ועורפים את ראשו, להוריד את הראש זה פחות קשה מלסקול שהיא מיתה יותר קשה. שאל החוזה מלובלין אם כך למה בן סורר ומורה שלא עשה אף עבירה הורגים אותו בסקילה, שהיא המיתה הקשה ביותר ואדם שרצח הורגים בסיף?

ענה להם החוזה מלובלין אדם שרצח והורגים אותו, ההריגה שלו היא כפרה על העבירה, את הבן סורר ומורה הורגים על הדרך לעבירה על הדברים הרעים בדרך שעושה עד העבירה. הרבה פעמים בדרך לעבירה האדם עושה דברים קשים וחמורים ביותר, אותו תלמיד הדרך שלו בהתנהגות והדיבור עם האנשים, הקרירות שקירר את האנשים חמורה ולכן רדף את אותו תלמיד בצורה כל כך קשה.

אנשים עושים תשובה בערב ראש השנה על עבירות שחטאו, אבל על הדרך על ההתנהגות עד העבירה, על הקרירות והריפיון שהשרו לא עושים תשובה. האדם לא צריך לעשות תשובה רק על העבירה שעשה, אלא לעשות תשובה על הדרך כי הדרך לפעמים היא הרבה יותר קשה מהעבירה עצמה. לכן בזמן של התשובה עכשיו בחודש אלול ערב ראש השנה היא לא רק על החטאים אלא גם על המעשים והדרך של החטאים שזה חמור וקשה ביותר.

וכן אפשר לדקדק בפס' "צֶדֶק צֶדֶק תִּדְרֹךְ" (דברים טז, כ) על השאלה למה כופלים צֶדֶק צֶדֶק ולא נאמר פעם אחת צדק, אלא לא רק שצריך לרדוף צדק ולעשות צדק אלא גם הדרך לצדק צריכה להיות בצדק. יש אנשים שעושים צדק אבל הדרך לצדק לא ישרה ולא הגונה, והתורה הקדושה אומרת "צֶדֶק

סגולות הדי"ף

מובא ברבותינו הקדושים, כאשר האדם לומד תורה ואינו מבין את פירוש התורה, מיד יהרהר בתשובה על מעשיו, ויעשה חשבון נפש מה טעה במעשיו. ולאחר מכן, יתמרמר בנפשו על צרת הגלות, ויתפלל בלב שלם על הגאולה שתבוא במהרה, על ידי זה יזכה שיפתחו לו שערי בינה וחכמה ולרדת לעומק ולסוד הדברים.

וישים בדעתו ובמחשבתו, את כוחו של משה רבנו, רבנן של כל ישראל. שכל התורה הקדושה, עברה דרכו. וביותר אדם שמקפיד בספר דברים, יעורר בזכות ספר דברים שמשתדל ללמוד, שזכות משה רבנו תעמוד איתו.

וכן יזכה לשערי אורה והבנה בתורה הקדושה, דכוחו של משה רבנו חזק בכל הזמנים ובכל הדורות.

לטעון כנגדי כלום ואז החיים בינינו ישארו כל הזמן הטובים ביותר. אבל, אם הייתי צועקת ואומרת לך, למה עשית כך ולמה עשית כך, כל החיים היו לך תלונות עלי, עכשיו לא יכולה להיות לך אף תלונה.

לפעמים בחיים האדם צריך להיות חכם, יש דברים שאם תעמיד אותם ותגיד כך ותגיד כך, יעשו מה שאתה אומר, אבל אחרי כן יהיו עליך טענות כל הזמן. מתי שתתן לאדם לראות ולהרגיש שהמעשים שלו עשו טעות, שהדרכים שלו היו לא טובים, כבר לא יהיו לו טענות מה לטעון, הוא יבין לבד מעצמו, שהוא עשה לעצמו את כל הרע, והוא עשה לעצמו את כל הבעיות, והוא עשה לעצמו את הדברים הלא נוחים, ואת הדברים הלא טובים שקרו לו.

לכן אדם צריך בחוכמה לנהוג בחיים שלו, אדם צריך לעשות כל הדברים שלו סוף מעשה במחשבה תחילה, מתי שאדם נוהג את החיים שלו בחוכמה ובתבונה, וחושב מה שאומר, וחושב מה שעושה, עושה את הדברים בחוכמה גדולה, אז הקב"ה גם עוזר לו ולא באה תקלה על ידו.

מתי שתתן לאדם להבין את הטעויות שלו לבד הוא לא יבוא בטענות

ה"בן איש חי" אומר מעשה שיש בו מוסר גדול, אומר הבן איש חי, היה איש חכם, איש טוב מאד, שהיתה לו אשה צדקת גדולה, ואשה טובה ביותר. ואותו אדם הלך יום אחד לאחד החברים שלו, שהיה איש קשה ואיש גברא אלימא, איש קשה מאד, הלך לאכול אצלו בבית. אותו אדם שהיה איש קשה ולא היה ישר, נתן לחבר שלו הטוב לשתות יין, החבר הטוב השתכר. בתוך השכרות אותו אדם אמר לו, יש לי בת, תתחתן איתה. אותו אדם היה שיכור והסכים, אמר, טוב, אני אתחתן עם בתך. אמר לו, תשבע לי. נשבע לו, נשבע לו שיקח את הבת שלו אשה שניה שלו.

כשהתעורר מהשכרות שלו, הבין שהוא עשה נדר ושבועה לאותו אדם להתחתן עם בתו, מה יעשה, אשתו צדקת, אשתו טובה מאד, איך יאמר לה, מה יאמר לה, שהוא עשה נדר לאדם להתחתן עם בתו, והיא כל כך טובה, מה יגיד לה, איך יגיד לה. הוא בא לבית בצער גדול ועצוב, אבל אמר לעצמו, אני אגלה לאשתי את כל האמת ואני לא אסתיר כלום. אני אומר את כל האמת ואני לא אסתיר דברים בליבי. נכנס לאשתו ואמר לאשתו, הייתי אצל פלוני שהוא גברא אלימא, אדם רע, אדם קשה ועשיתי לו נדר להתחתן עם בתו, מה אני אעשה. מיד אשתו עמדה ואמרה, עשית דבר טוב, אתה צדיק, אני מרשה לך להתחתן, אין לי אף צער, אין לי כלום בליבי עליך, תתחתן איתה.

אותו אדם לא האמין. אמרה לו אשתו, בכדי לא להפריע לך לחתונה, אני הולכת היום, ערב ראש חודש, אני אחזור בעוד חודש בערב ראש חודש לפה אחרי שהתחתנת. אותו אדם לא האמין, אבל אמר, הנה אשתי צדיקה, מבינה, הכל טוב מאד. רק אשתו אמרה לו דבר אחד, חודש ימים אל תבוא לבית אבי, תישאר פה חודש, תתחתן, אני אבוא לפה בחודש הבא, ואני אבוא לבית, הכל כרגיל, והאשה הזאת, היא תהיה חלק מהמשפחה שלנו, חלק מאיתנו, הכל בשמחה וטוב.

שמח אותו אדם שמחה גדולה, הלך לאבא של האשה שנתן לו נדר שיתחתן עם בתו ואמר לו, עכשיו נתחתן, הכל הסתדר, הכל טוב מאד. אותו אדם שמח, עשו מסיבה גדולה ביותר בבית שלו, סעודה גדולה, מסיבה גדולה, חתונה, קידש אותה בשמחה גדולה. בלילה היא באה לחדר, הוא מתחיל לדבר איתה, הוא רואה שאין לה דעת בראש, הוא מדבר איתה כך, היא עונה לו כך, אומר לה כך, עונה לו כך. אותו אדם הצטער צער גדול ביותר, אותו אדם אמר בליבו, אשתי צדיקה, אשתי חכמה, אשתי טובה והתחתנתי עם אשה שהיא קשה ביותר, אין לה דעת בראש, בהמה בצורת אדם, אין לה דעת בראש, אי אפשר אף דבר, אין לה דעת, אין לה כלום בראשה.

הצטער, אבל אמר בראשו, אולי התחתנתי עם אשה שאין לה דעת, אבל אולי היא תהיה כחמור למשא בבית, תנקה את הבית, תסדר את הבית, אולי בשביל זה זה טוב. ישבו, התחיל לדבר איתה, אמר לה להביא לו מים לשתות, אמרה קשה, תשלח מישהו אחר. הוא ראה שזו בעיה גדולה ביותר. למחרת בבוקר הלך לאנשים, אמר להם, תיקחו כסף, כל סכום שבעולם ותגידו לאביה, שפחד ממנו, שיקח את בתו. נתן לה גט, הפסיד את רוב כספו, העיקר להיפטר, לא להיות עם אותה אשה.

הוא לא הבין למה אשתו ככה הסכימה, חיכה שיעבור החודש, שאשתו תחזור לבית, אשתו חזרה לבית, הוא היה בצער גדול, קבל אותה בשמחה גדולה, אמר לה, תסבירי לי למה ככה עשית. אמרה לו אשתו, אם הייתי צועקת ואומרת לך למה עשית את זה, אז היית משלם את הכסף ומתגרש ופודה את עצמך ממנה בכסף, אבל כל החיים היית אומר לי, כמה כסף הפסדתי, כל פעם היית מתלונן למה עשית כך, למה עשית כך, הייתי יכול לעשות כך, למה כך, כל הזמן היה לך תלונות בליבך.

עכשיו שנתתי לך להתחתן, ונתתי לך הכל, ואתה ראתה מה זה, ואתה הפסדת את הכסף, ואתה שילמת את הכסף, ואתה לא יכול לבוא אלי בטענה אף פעם, ואתה לא יכול לטעון כנגדי כלום, אז זה הטוב ביותר, שאתה לא יכול